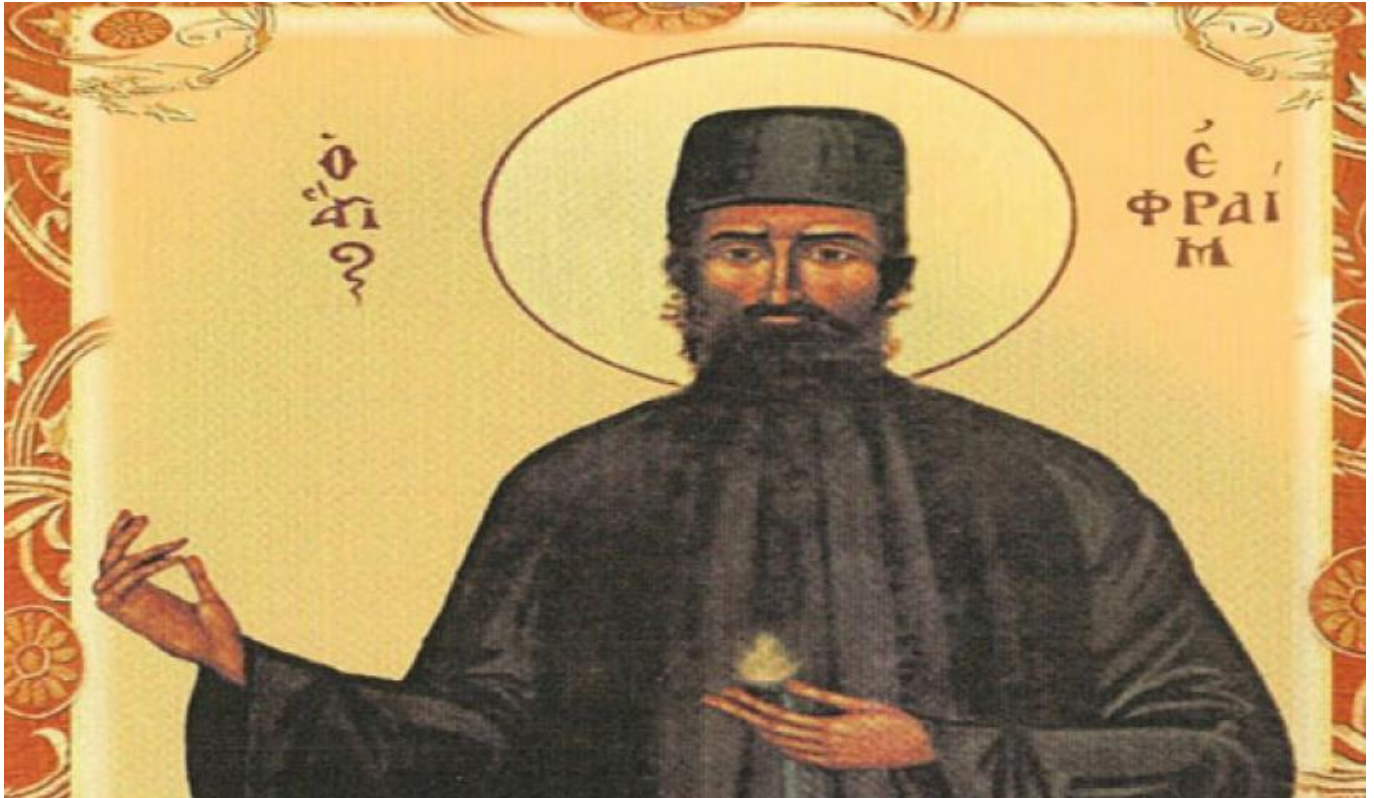

Για τον Άγιο Εφραίμ της Ν. Μάκρης - Η μοναχή που τον βρήκε περιγράφει...

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

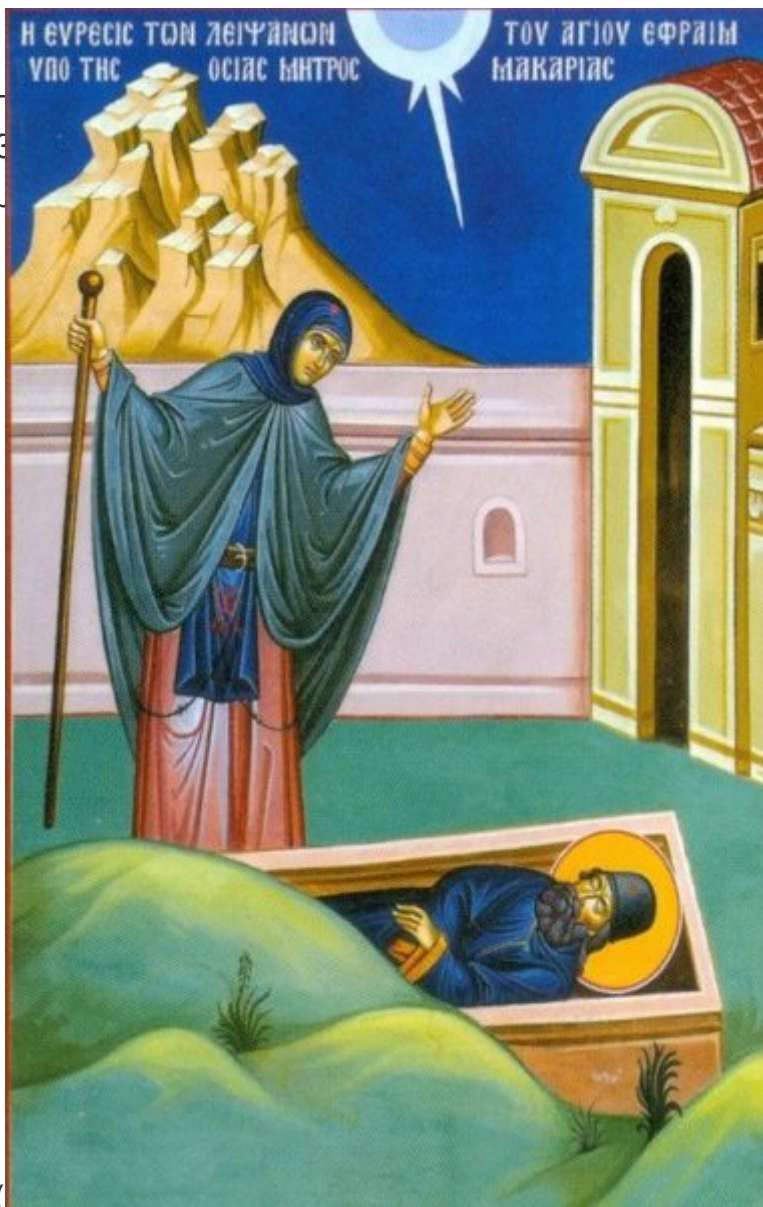

Με αφορμή την σημερινή επέτειο 71 ετών (3 Ιανουαρίου 2021) από την ανακομιδή των Τιμίων Λειψάνων του Αγίου Εφραίμ, τα μαρτυρικά λείψανα του οποίου βρήκε η μακαριστή Ηγουμένη Μακαρία Δεσύπρη, παραθέτουμε την αφήγησή της για το θαυμαστό συμβάν, με τίτλο:

Στα ερείπια του παλαιού μοναστηριού

- Μακαριστής Γερόντισσας Μακαρίας Δεσύπρη

Καθισμένη πάνω στα ερείπια του παλιού Μοναστηριού, όπου η Θεία Πρόνοια ωδήγησε τα βήματά μου, έφερνα τον στοχασμό μου σε χρόνια περασμένα, σε παλιούς καιρούς, όταν σκορπισμένα ήταν παντού τα κόκκαλα των Αγίων, που με το αίμα τους ποτίστηκε το δέντρο της Ορθοδοξίας. Και καθώς καταγινόμουν στο καθάρισμα απ' τα χαλάσματα του ιερού τόπου της Μονής, αναλογιζόμουν ότι βρίσκομαι σε ιερό τόπο, και έλεγα· Θεέ μου, ας μπορούσα να βρισκόμουν σ' εκείνες τις μέρες και να έβλεπα τους Αγίους που περπατούσαν στη γη κι έκαναν θαύματα!

φλόγα. Και να ο καλός Θεός, που ατικότητα αυτή τη θερμή επιθυμία

Μου υπέδειξε με τρόπο μυστηριακό, ένα κομμάτι γης στο προαύλιο του Μοναστηριού, με μια εσωτερική απόκοσμη φωνή:

Εκεί σκάψε και θα βρης αυτό που επιθυμείς. Κι έδειξα τον τόπο στον εργάτη που είχα φωνάξει κείνες τις μέρες για μια μικροεπισκευή στο παλιό Ηγουμενείο. Εκείνος δεν ήταν πρόθυμος να σκάψη εκεί που με ωθούσε η εσωτερική φωνή. Ήθελε να σκάψη κάπου πιο πέρα και επειδή επέμενα, δέχθηκε. Εκεί που έσκαβε, όταν έφτασε ένα και εβδομήντα περίπου βάθος, έφερε στο φως ο κασμάς το κεφάλι του Οσίου ανθρώπου του Θεού, και αυτή τη στιγμή σκορπίστηκε άρρητη ευωδία. Ήταν αυτό που ζητούσα. Ήταν τα λείψανα ενός Αγίου. Να, πως περιγράφεται η εμφάνισί Του με τους παρακάτω στίχους:

Εἶχε τὰ βλέφαρα κλειστά
καί σφαλιστά τὰ χεῖλη.
Τό πρόσωπό του ἦταν χλωμό
καί χυνόταν γαλήνη.
Ἦ ἔκφρασί του τῶλεγε
πῶς εἶχε αὐτό τό θάρρος,
γιά νά σηκώση ἄφοβα
τοῦ μαρτυρίου τό βάρος.
Εἶχε τὰ πόδια ἀδύνατα,
γυμνά κοκκαλιασμένα,
ἔτσι καθῶς τὰ δέσανε
μεσ' τὰ σκοινιά μπλεγμένα.
Κι ὅλο τό σῶμα του γυμνό
καί καταπληγμένο.

Ο εργάτης χλώμιασε, δέθηκε ἡ γλῶσσα του, κόπηκε ἡ μιλιὰ του. Γονάτισα μ' εὐλάβεια κι ἀσπάστηκα το σκήνωμα κι αἰσθάνθηκα βαθειά τὴν ἔκτασι τοῦ μαρτυρίου του. Ἡ ψυχὴ μου γέμισε ἀπὸ ἀγαλλίασι. Ἀπόκτησα μεγάλο θησαυρό. Ἀφησέ με σε παρακαλῶ μόνη, εἶπα στον ἄνθρωπο. Καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ἐσκυψα τότε καὶ παραμερίζοντας τὸ χῶμα με προσοχή, ἐβλεπα με θαυμασμό τὴν ἀρμονία τοῦ σκηνώματος, που μετὰ ἀπὸ τόσους αἰῶνες μέσα στὴ γῆ, δὲν εἶχε ἀλλοιωθῇ.

Μια ἀδελφὴ τῆς Μονῆς, πολὺ ἀργότερα, οραματίστηκε τὸ πῶς ἐτάφη ὁ Ἅγιος σ' αὐτὸ τὸν τόπο. Εἶδε ὅτι ἓνα σκυλί τῆς Μονῆς ἄσπρο με μαύρες βούλες, τοῦ καιροῦ ἐκείνου, στεκόταν κοντὰ στο κουφαλισμένο δέντρο, ἦταν πολὺ θλιμμένο κι ἀπὸ τὰ μάτια του τρέχανε δάκρυα. Αὐτὴ τὴν ὥρα μῆκαν τρεῖς ἀγρότες στο Μοναστήρι, τὸ σκυλί ἀμέσως πήγε στὴν κουφάλα τοῦ δέντρου καὶ συνέχεια στους ἀγρότες, με τὰ σχήματα δε καὶ τὶς φωνές του τοὺς προκαλοῦσε νὰ πάνε στὴν κουφάλα. Εκείνοι κατάλαβαν πῶς κάτι συνέβη σ' αὐτὸ τὸ δέντρο καὶ πήγαν κοντὰ. Τὸ σκυλί ἐδειξε με τὸ πόδι τὴν κουφάλα ὅπου εἶχαν πεταμένο τὸ καταπληγμένο καὶ κατακομματιασμένο σῶμα τοῦ Αγίου, τὸ σήκωσαν καὶ ἀφού ἔσκαψαν ἓνα λάκκο, ἐκεῖ που βρίσκεται σήμερα ὁ τάφος του, τὸ ἀπόθεσαν. Τὸ σκυλί μόλις πήραν τὸ σῶμα τοῦ Αγίου, ἐπήγε στὴν κουφάλα καὶ πήρε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Αγίου που εἶχε ἀπομείνει, ἀπὸ τὰ πολλὰ βασανιστήρια που τοῦ εἶχαν κάμει, καὶ κρατώντας τὸ στα δόντια του τὸ ἔβαλε στον τάφο με τὸ σῶμα τοῦ Αγίου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σκέπασαν τὸν τάφο κι ἔφυγαν. Χαρακτηριστικόν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κληρικό εἶναι τὸ ὅτι εἶδα ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ράσο του που ἦταν ολοκάθαρο τόσο, ὥστε διέκρινα τὴν ὕφανσί του καὶ τὴν ποιότητά του. Ἦταν ἓνα ὕφασμα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ χονδροῦφασμένο στον ἀργαλειό. Εκείνη τὴ στιγμὴ ἔβρεχε

ανάλαφρα λες και έρριχνε ασημένια φυλλαράκια με τα οποία έρραινε ο Ουρανός τον Άγιο και τον τάφο του. Προσπαθώντας να καθαρίσω τα οστά, είδα ότι τα δάκτυλά του τρίβονταν, κι έτσι τα ετοποθέτησα όπως ήταν σε μια από τις τρεις θυρίδες που βρίσκονταν σ' αυτό το μέρος.

Οι θυρίδες, το τζάκι, ο μισογκρεμισμένος τοίχος, έδειχναν ότι ήταν κάποτε ένα καλογερικό κελλί. Ήταν βράδυ, διάβαζα τον Εσπερινό, ήμουνά μόνο σ' αυτόν τον άγιον αλλά ερημικό τόπο, που μ' έφερε ο Κύριος να υπηρετήσω. Ξαφνικά ακούω βήματα που ξεκινούσαν από το βάθος του τάφου, προχώρησαν εις την αυλήν κι έφτασαν στην πόρτα της Εκκλησίας. Κυριεύτηκα από φόβο. Ύστερα ακούω την φωνήν να μου λέγει:

«Έως πότε θα με έχης εκεί πέρα;» και πρόσθεσε:

«Κι αυτός που μου έβαλε το κεφάλι μου έτσι!»...

Γύρισα και τον είδα· Ψηλός, ασκητικός, πολύ μελαχροινός, μάτια μικρά στρογγυλά με ελαφρές ρυτίδες στην άκρη, μακρυά γένεια που έφθαναν έως τον λαιμόν, με όλη τη μοναχική αμφίεσι. Στο αριστερό χέρι κρατούσε ένα φως υπερφυσικό και με το δεξί ευλογούσε. Η ψυχή μου πλημμύρισε από χαρά. Αισθάνθηκα την παρουσία του πολύ γνώριμη. Πήρα θάρρος και δύναμι κι είπα:

Συγχώρεσέ με και αύριο μόλις ξημερώση ο Θεός την ημέρα, θα σε περιποιηθώ.

Αμέσως έγινε άφαντος και συνέχισα τον Εσπερινό. Το πρωί μετά την Ακολουθία του Όρθρου, καθάρισα τα οστά από το χώμα με τα χέρια μου, τα έπλυνα και τα απόθεσα στο Ιερό σε μια θυρίδα, άναψα και ένα καντήλι. Το βράδυ της ίδιας ημέρας, βλέπω στον ύπνο μου τον Όσιον άνθρωπον του Θεού που κρατούσε στην αγκαλιά την εικόνα Του, μεγάλη ίσαμε το ανάστημά Του. Μα μια εικόνα περίλαμπρη από καθαρό ασήμι, σφυρηλατημένη με το χέρι. Δίπλα του βρισκόταν ένα μανουάλι. Εκεί άναψα μια λαμπάδα από καθαρό κερί. Κι άκουσα τη φωνή του:

— Σ' ευχαριστώ πολύ. Ονομάζομαι Εφραίμ.

Πέρασε αρκετός καιρός. Από τότε, είχα μέσα μου μια απορία για αυτό το περιστατικό. Μια άλλη μέρα, αφού τελείωσα τον Εσπερινό, καθώς έκλεινα την πόρτα της Εκκλησίας, ακούω τρία γλυκόηχα κτυπήματα σαν από κομπολόι κεχριμπαρένιο. Κατάλαβα. Ήταν ο Άγιος. Γυρίζοντας, μπήκα στο Ιερό, άναψα ένα κεράκι και προσκύνησα τα Άγια Λείψανα. Ευωδία άρρητη πλημμύρισε ολόκληρο το είναι μου. Αισθάνθηκα εντός μου τον Παράδεισο μα και την ταπεινότητά μου, μπροστά σ' αυτό το μεγαλείο.